

Maria V. Snyder

Studii
DESPRE MAGIE

CRONICILE DIN IXIA
CARTEA A DOUA

Traducere din limba engleză
OANA STĂNESCU

CORINT
BOOKS
—2020—

— AM AJUNS, A ZIS IRYS.

M-am uitat de jur împrejur. Jungla ce ne înconjura clocotea de viață. Tufișuri întinse și verzi ne blocau calea, din umbrarul copacilor atârnavu liane, iar sporovăiala și trilurile neîncetate ale păsărilor exotice mi se zbăteau în urechi. Niște creaturi mărunte și blănoase, care ne urmăriseră prin junglă, ne pândeau din ascunzișurile lor din spatele frunzelor uriașe.

— Unde? am întrebat, aruncându-mi privirea la celelalte trei fete.

Tovarășele mele au ridicat din umeri la unison, la fel de încurcate. În aerul dens și umed, rochiile lor subțiri din bumbac erau ude de sudoare. Propriii mei pantaloni negri și cămașa albă mi se lipiseră de pielea cleioasă. Obosiserăm să ne tot târâm rucsacurile grele pe potecile strâmte ale junglei, iar pielea ne mânca teribil din cauza insectelor misterioase ce se prindeau încontinuu de noi.

— În domeniul Zaltana, a răspuns Irys. Cel mai probabil, acasă la tine.

Am cuprins cu privirea vegetația luxuriantă și nu am văzut nimic care să semene cu o clădire. În timpul călătoriilor noastre spre sud, de fiecare dată când Irys declarase că ajunseserăm, ne aflam de obicei în mijlocul vreunui orașel sau sătuc, cu case făcute din lemn, piatră sau cărămidă, înconjurate de câmpuri și ferme. Locuitorii în haine vesele ne întâmpinau, ne hrăneau și, prin marea de voci și de arome picante, ne ascultau povestea. Apoi, anumite familii erau chemate degrabă. Într-un vârtej de emoții și de murmure, câte unul dintre copiii din grupul nostru, care trăise în orfelinatul din nord, era reunit cu familia despre care nici nu știuse că exista.

Ca rezultat, ceata noastră își redusese treptat numărul pe măsură ce înaintam în teritoriul de sud al Sitei. În curând, lăsaserăm în urmă aerul rece al nordului, iar acum fierbeam în căldura umedă a junglei, în vreme ce în jur nu se vedea nici urmă de oraș.

— Domeniu? am întrebat.

Irys a oftat. Câteva șuvițe de păr negru i se desprinseseră din cocul strâns, iar expresia rigidă de pe fața ei nu se prea potrivea cu urma slabă de amuzament ce scânteia din smaraldul ochilor.

— Yelena, aparențele pot fi înșelătoare. Caută cu mintea, nu cu simțurile! m-a îndemnat ea.

Mi-am frecat de lemnul toiagului meu mâinile năclăite, concentrându-mi atenția la suprafața lui netedă. Mintea mi s-a golit, iar zumzetul junglei s-a estompat, în timp ce deveneam din ce în ce mai vigilentă.

În mintea mea, am prins a mă târî pe sub ierburi ca un șarpe, căutând un petic de soare. M-am cățărat printre crengi, împreună cu un animal cu brațele lungi, cu atâta ușurință, încât parcă am fi zburat. Apoi, deasupra, mă mișcam, alături

de alți oameni, printre vârfurile copacilor. Mințile lor erau deschise și relaxate, preocupate cu cina sau cu veștile din oraș. Însă mintea cuiva părea îngrijorată de zgomotele junglei de dedesubt. Ceva era în neregulă. Cineva bizar se afla acolo. Cel mai probabil, era periculos. „Cine e în mintea mea?”

Însă apoi am revenit. Irys se uita cu atenție la mine.

— Trăiesc în copaci? am întrebat.

Irys a dat din cap.

— Însă, Yelena, ține cont – doar pentru că mintea cuiva este receptivă la căutările tale nu înseamnă că ai voie să îi pătrunzi cele mai ascunse gânduri. Aceasta este o încălcare a Codului nostru de Etică.

Cuvintele ei sunau dur, ca ale unui maestru magician ce-și dojenea elevul.

— Scuze! am zis.

— Uitasem că ești încă în proces de învățare, a spus Irys, clătinând din cap. Trebuie să ajungem în Citadelă și să începem antrenamentul, dar mi-e teamă că oprirea asta va fi mai lungă.

— De ce?

— Nu te pot lăsa cu familia ta, așa cum am făcut cu ceilalți copii, și ar fi nemilos să te iau de aici prea curând.

Tocmai atunci, o voce de deasupra noastră a strigat:

— Venettaden!

Irys și-a înălțat brațul și a murmurat ceva, dar mușchii mei au înghețat înainte să pot respinge energia magică ce ne cuprinsese. Nu mă puteam mișca. După un scurt moment de panică, mi-am calmat mintea. Am încercat să construiesc un zid mental, dar magia ce mă împresura îmi dărâma cărămizile mele imaginare la fel de repede pe cât puteam eu să le așez.

Cu toate acestea, Irys nu era afectată. Ea a țipat spre vârfurile copacilor.

— Suntem prieteni ai zaltanailor! Eu sunt Irys, din clanul Jewlrose. Al patrulea magician în Consiliu.

Un alt cuvânt ciudat a răsunat cu ecou dintre copaci. Picioarele îmi tremurau, pe când forța magică m-a eliberat, și m-am ghemuit la pământ, așteptând să-mi treacă slăbiciunea. Gemelele, Gracena și Nickeely, s-au prăbușit amândouă, gemând. May a început să își frece picioarele.

— De ce ai venit, Irys Jewlrose? a întrebat vocea de deasupra.

— Cred că v-am găsit fiica pierdută, a răspuns ea.

O scară din frânghie s-a coborât printre ramuri.

— Să mergem, fetelor! a zis Irys. Yelena, ține baza scării, ca să ne suim!

Prin minte mi-a trecut întrebarea supărătoare legată de cine anume urma să-mi țină mie scara. Vocea iritată a lui Irys m-a certat în mintea mea: „Yelena, vei putea sui în copaci nestingerită. Poate că ar trebui să îi pun să tragă scara, din moment ce ai prefera să folosești cârligul și sfoara.”

Avea dreptate, bineînțeles. În Ixia, mă urcam în copaci, pentru a mă ascunde de dușmani, fără luxul unei scări. Și chiar și acum mă bucuram de câte o „plimbare” ocazională printre vârfurile copacilor, doar ca să mă păstrez în formă.

Irys mi-a zâmbit. „Poate că ai asta în sânge.”

Stomacul mi s-a umplut de neliniște, aducându-mi aminte de Mogkan. Îmi spusese că sunt blestemată cu sânge de Zaltana. Însă nu avusesem niciun motiv să-l cred pe magicianul acum mort, din sud, și evitasem să o descos pe Irys cu privire la zaltanai, ca să nu mă entuziasmez degeaba la gândul că aș fi făcut parte din familia lor. Știam că, și pe patul de moarte, Mogkan ar fi fost capabil să îmi joace un ultim renghii.

Mogkan și fiul generalului Brazell, Reyad, mă răpiseră, împreună cu alți vreo treizeci de copii din Sitia. Furaseră, în medie, doi copii pe an, și duseseră fetele și băieții în nord, la „orfelinatul” lui Brazell, pe teritoriul Ixieii, pentru a-i folosi în planurile lor diabolice. Toți copiii aveau potențialul de a deveni magicieni pentru că se născuseră în familii de magicieni puternici.

Irys îmi explicase că puterile magice erau un dar și că în fiecare clan se nășteau doar câțiva magicieni. „Bineînțeles, cu cât sunt mai mulți magicieni într-o familie”, îmi spusese Irys, „cu atât crește șansa de a fi mai mulți în generația următoare. Mogkan a riscat răpind copii așa de mici – puterile magice nu se manifestă până la maturitate.” „Dar de ce sunt mai multe fete decât băieți?” o întrebam eu. „Doar treizeci la sută dintre magicienii noștri sunt bărbați, iar Bain Bloodgood e singurul care a ajuns maestru.”

În timp ce țineam zdravăn scara din frânghie ce atârna din spre umbrarul junglei, mă întrebam acum câți dintre zaltanii erau magicieni. Lângă mine, cele trei fete și-au îndesat marginile rochiilor în curele. Irys a ajutat-o pe May să urce treptele, apoi au urmat Gracena și Nickeely.

Odată ce trecuserăm granița în Sitia, fetele nu ezitaseră să-și schimbe uniformele nordice cu rochiile multicolore, din bumbac, purtate de unele dintre femeile din sud. Băieții își dăduseră uniformele pe pantaloni și tunici simple, din bumbac. Eu, pe de altă parte, îmi păstrasem uniforma de degustător până ce căldura și umiditatea mă obligaseră să cumpăr o pereche de pantaloni băiețești și o cămașă.

După ce Irys a dispărut prin perdeaua verde a copacilor, mi-am așezat gheata pe treapta de jos. Îmi părea că aveam picioarele umflate de apă, trăgându-mă în jos. Ezitarea mi se

agăța de picioare pe când mi le târam pe scară. M-am oprit la mijlocul drumului. Dacă oamenii ăștia nu mă voiau? Dacă nu credeau că sunt fiica lor pierdută? Dacă eram prea în vârstă ca să-și mai bată capul cu mine? Toți copiii care-și găsiseră deja casele fuseseră acceptați imediat. Aveau între șapte și treisprezece ani și fuseseră separați de familiile lor doar pentru câțiva ani. Asemănările fizice, vârstele și chiar numele făcuseră ca returnarea lor să fie ușoară. Acum rămăseserăm doar patru. Gemenele identice, Gracena și Nickeely, aveau treisprezece ani. May era cea mai mică, în vârstă de doisprezece ani, iar eu cea mai mare, la cei douăzeci de ani ai mei.

Conform lui Irys, zaltanii pierduseră o fată de șase ani, în urmă cu aproximativ paisprezece ani. Era o absență îndelungată, iar eu nu mai eram copil. Totuși, eram cea mai în vârstă care supraviețuise planurilor lui Brazell și care rămăsese întreagă. Când ceilalți copii răpiți atingeau maturitatea, aceia care dobândiseră puteri magice erau torturați până ce-și predau sufletele lui Mogkan și lui Reyad. Mogkan se folosea atunci de magia acelor captivi fără suflet pentru a-și potența propriile forțe, făcându-i pe copii să devină simple trupuri vii, fără spirite.

Lui Irys îi revenea sarcina dificilă de a informa familiile acestor copii, însă eu simțeam o oarecare vină pentru că eram singura care supraviețuise eforturilor lui Mogkan de a-mi captura sufletul. Strădania mea mă costase însă mult.

Gândurile la greutățile prin care trecusem în Ixia m-au făcut să mă gândesc la Valek. Dorul de el îmi mușca din inimă. Prinzându-mă cu un braț de scară, mi-am atins cu degetul pandantivul în formă de fluture pe care el îl cioplise pentru mine. Poate aveam cum să găsec o cale de a mă întoarce în Ixia. Până la urmă, magia din trupul meu nu mai izbucnea incontrollabil,

iar eu aş fi preferat să fiu cu el, decât cu acei sudişti stranii care trăiau în copaci. Până şi denumirea de Sitia mi se prindea de dinţi şi de cerul gurii, densă ca un sirop rânced.

— Yelena, hai! mi-a strigat Irys, de sus. Te aşteptăm.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi mi-am trecut o mână peste lungă mea coadă împletită, netezindu-mi părul negru şi trăgând de cei câţiva cărcei de viţă care se prinseseră în el. În ciuda călătoriei lungi prin junglă, nu mă simţeam prea oboşită. Deşi eram mai scundă decât o mare parte a ixienilor, la un metru şi şaizeci şi doi de centimetri, trupul meu devenise, din descărnat, de-a dreptul musculos pe parcursul ultimului an petrecut în Ixia. Diferenţa venise din traiul pe care îl avusesem. De la foametea din temniţă, ajunseseam să gust mâncarea comandantului Ambrose, iar starea mea fizică se îmbunătăţise, deşi nu s-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre starea mea mentală din acel moment.

Am scuturat din cap, alungând gândurile şi concentrându-mă la situaţia prezentă. Când am ajuns în capătul scării, mă aşteptam să dau peste o creangă mai lată sau peste un soi de platformă. În schimb, am intrat într-o cameră.

M-am uitat uimită de jur împrejur. Pereţii şi tavanul erau formaţi din ramuri şi crengi ce fuseseră legate cu frânghii. Lumina soarelui se strecura printre goluri. Scaunele erau făcute din beţe prinse laolaltă, iar pernuţele lor erau realizate din frunze. În camera mică se aflau doar patru locuri.

— Ea este? a întrebat-o un bărbat înalt pe Irys.

Tunica lui din bumbac şi pantalonii scurţi erau de culoarea frunzelor. Părul şi pielea îi erau unse cu un gel verde. Pe umăr îi atârnav un arc şi o tolă cu săgeţi. Bănuiam că omul era gardianul. De ce ar fi avut însă nevoie de o armă, dacă el era magicianul care ne paralizase? Pe de o altă parte, Irys evitase

magia cu ușurință. Oare era în stare să se ferească și din calea unei săgeți?

— Da, i-a răspuns Irys bărbatului.

— Am auzit niște zvonuri la piață și mă întrebam dacă nu cumva ne vei vizita și pe noi, maestre magician. Vă rog, stați aici! a zis el. Am să-l aduc pe Înțelept.

Irys s-a prăbușit într-unul dintre scaune, iar fetele au început să exploreze încăperea, fiind cuprinse de încântare în fața panoramei de la singura fereastră disponibilă. Eu măsuram cu pașii spațiul îngust. Gardianul părea că dispăruse prin zid, dar, privind mai atent, am descoperit un spațiu ce ducea spre un pod făcut tot din crengi.

— Stai jos! mi-a zis Irys. Relaxează-te! Ești în siguranță aici.

— Chiar și după întâmpinarea aia calduroasă? am replicat.

— E procedura standard. Vizitatorii neînsoțiți sunt extrem de rari. Din moment ce prădătorii din junglă sunt un pericol constant, majoritatea călătorilor angajează un ghid din clanul Zaltana. Ai stat ca pe ace și ai fost defensivă de când ți-am spus că ne îndreptăm spre satul lor.

Irys a arătat spre picioarele mele.

— Ți-ai luat poziția de luptă, ești gata de atac. Oamenii ăștia sunt familia ta. De ce ar vrea să-ți facă rău?

Mi-am dat atunci seama că-mi trăsese arma de la spate și că o strângeam cu putere, gata să o folosesc. Cu ceva efort, am reușit să mă relaxez.

— Scuze!

Am strecurat arcul, de fapt un toiag lung de o sută cincizeci de centimetri, în teaca din laterala rucsacului. Teama de necunoscut mă făcuse să mă crispez. În Ixia mi se spusese dintotdeauna că familia mea era moartă. Că-i pierdusem pe toți ai mei pentru totdeauna. Chiar și așa, visasem să întâlnesc

o familie adoptivă, care avea să mă iubească și să aibă grijă de mine. Tocmai renunțasem la acea fantezie, când fusesem transformată în experimentul lui Mogkan și al lui Reyad, iar acum, că-l aveam pe Valek, simțeam că nu mai aveam nevoie de o familie.

— Nu este adevărat, Yelena, a zis Irys cu voce tare. Familia ta te va ajuta să descoperi cine ești și de ce ești aici. Ai nevoie de ei mai mult decât îți dai seama.

— Credeam că e împotriva Codului tău de Etică să citești mintea cuiva.

Eram de-a dreptul enervată de intruziunea ei în gândurile mele personale!

— Suntem legate ca profesor și elev. Tu mi-ai oferit de bunăvoie cale liberă spre mintea ta, acceptându-mă ca mentor. Ar fi mai simplu să deviez o cascadă din albia ei, decât să întreprind legătura noastră.

— Nu-mi amintesc să fi creat o cale, am mormăit.

— Dacă ar fi existat un efort conștient de a forma o legătură, nu s-ar fi întâmplat.

Irys mi-a studiat chipul preț de o clipă.

— Tu mi-ai dat încrederea și loialitatea ta. De atât a fost nevoie ca să creăm legătura. Deși nu voi scotoci printre gândurile și amintirile tale intime, îți pot simți emoțiile de suprafață.

Tocmai când deschisese gura să răspund, gardianul cu păr verde a intrat în cameră.

— Urmați-mă! a zis el.

Ne-am croit cale printre vârfurile copacilor. Camerele cocoțate sus, deasupra pământului, erau unite prin coridoare și poduri. De la sol nu se putea ghici labirintul de locuințe. Traversând dormitoare și spații de locuit, nu am întâlnit niciun om în cale. Aruncându-mi ici și colo privirea, am văzut

că odăile erau decorate cu tot felul de lucruri care se găseau în junglă. Cojile de nucă de cocos, alunele, fructele de pădure, ierburile, crenguțele și frunzele erau aranjate cu măiestrie sub forma unor decorațiuni pe pereți, sau în chip de coperte de cărți, ori sub formă de cutii sau statui. Cineva realizase chiar și o reproducere exactă a unuia dintre acele animale cu coada lungă, folosind pietre albe și negre, lipite împreună.

— Irys, am zis, arătând spre statueta, ce sunt animalele acestea?

— Valmuri. Sunt foarte inteligenți și jucăuși. Se găsesc cu milioanele în junglă. Sunt și curioși. Îți amintești cum ne-au spionat din copaci?

Am dat din cap, amintindu-mi micile creaturi care nu sedeau nicio clipă locului suficient, cât să le privesc mai atent.

În următoarele camere se mai aflau și alte statuete de animale, făcute din pietricele de culori diferite. Un nod mi s-a pus în gât gândindu-mă la Valek și la animalele pe care le cioplea în piatră. Știam că el ar fi apreciat iscusința cu care fuseseră făcute statuetele. Poate că îi puteam trimite una.

Nu știam când aveam să-l mai pot revedea. Comandantul mă exilase în Sitia când descoperise că aveam puteri magice. Dacă mă întorceam în Ixia, ordinul de execuție al comandantului ar fi intrat în vigoare, dar el nu-mi interzisese niciodată să comunic cu prietenii mei din Ixia.

În curând am aflat și de ce nu întâlniserăm pe nimeni în călătoria noastră prin sat. Am intrat într-o încăpere mare și rotundă, în care se strânseseră aproape două sute de oameni. Părea că întreaga așezare era acolo. Oamenii ocupau în întregime băncile din lemn sculptat ce înconjurau o groapă mare de foc, cu pereții din piatră.

Toate glasurile au încetat când am intrat. Toți ochii erau îndreptați spre mine. Mă furnica pielea. Mă simțeam ca și cum oamenii îmi examinau fiecare centimetru de față, de haine și de ghete noroite. După chipurile lor, părea să nu mă ridic la înălțimea așteptărilor. Mi-am înăbușit dorința de a mă ascunde în spatele lui Irys. Regretul că nu îi puseseam lui Irys mai multe întrebări despre zaltanai mi se zbătea în piept.

În cele din urmă, un bărbat mai în vârstă a înaintat în fața grupului.

— Eu sunt Baval Cacao Zaltana, Înțelept al Consiliului neamului Zaltana. Tu ești Yelena Liana Zaltana?

Am ezitat. Numele suna așa de formal, de coerent, de străin.

— Numele meu este Yelena, am răspuns.

Un tânăr, cu câțiva ani mai vârstă decât mine, și-a făcut loc prin mulțime și s-a oprit lângă Înțelept. Mijindu-și tare ochii, privirea lui de jad s-a înșurubat în a mea. Pe chip i-a trecut o umbră de ură și de dezgust, și eu am simțit o ușoară atingere magică.

— A ucis! a strigat el. Duhnește a sânge!